

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 7^{ον}

ΑΡ. 320

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΠΕΡΤ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΑΘΗΝΑΙ
37 οδός Σταδίου 37

BERLITZ
ΣΩΣΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ
37 οδός Σταδίου 37

Μαθήματα ιδιαίτερα
έν τη Σχολή και κατ'
οίκον.
Μάθημα δοκιμαστικὸν
δωρεάν.

Εναρξεις νέων τάξεων
δι' ἀρχαρίους και προ-
χωρημένους μαθητάς.

Η Σχολή ἐργάζεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος

ΦΑΜΑ

Lotion

Floramye
Pompria
Azurea
Vivitz
Voll

ET DIVER PARIS

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Κ. ΒΛΑΣΙΔΗΣ - Περματζόγλου 9

ARWA

ΛΙΝΗ Κ. ΜΕΤΑΞΟΥ

Ο ήλιος, η σκόνη, η θάλασσα, πε-
ράζουν και ερεθίζουν τα μάτια.
Με δύο μόνον σταγόνες MURINE
μετά τον περιπάτον σας, μετά το θα-
λάσσιον λουτρόν σας ή μετά τον έσ-
αυτοκινήτου περιπάτον σας, καθαρίζει
τε, δροσίζει και δίδετε ζωρότητα και
στιλινότητα στα μάτια σας.

ΤΟ MURINE

είνε τελείως αβλαβής.
Δοκιμάσατέ το και θα πεισθίτε ότι
είνε απαραίτητον διά την διαρκή εδ-
μορφιάν των ματιών σας.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ
ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

δέν παραλείπει ποτέ πρό και μετά την
ταυρομαχίαν να λαμβάνη τό απολύτως
αβλαβές κατευναστικόν των νευρών Bro-
mural, τό οποίον αποτελεί πρός τούτους
τόν στερεώτερον θώρακα κατά πάσης
κοπώσεως, σωματικής ή διανοητικής.

Τό Bromural της Έταιρίας Knoll A.-G.
του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερ-
μανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνω-
στόν πρό ενός τετάρτου του αιώνος
και παντού απαραίτητον. Υπάρχει
εις σωληνάκια των 10 και 20 δισκίων.
Πωλείται εις όλα τά Φαρμακεία.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΙ

Ζητήσατε ταχ)κώς δωρεάν
δείγματα και οδηγίας του
θεραπευτικού φαρμάκου
BANDAGE από τό φαρμα-
κείον

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Πειραιεύς

Όταν δέν είναι του Schering
δέν είναι Ουροτροπίνη.

ΔΙΣΚΙΑ
ΟΥΡΟΤΡΟΠΙΝΗΣ Schering

άπολυμαίνουν και καθαρίζουν τον
όργανισμόν και παρέχουν εις περι-
πτώσεις έμπυρέτων νοσημάτων
και μετά ταύτα την άσφαλεστέραν
προστασίαν κατά των παθήσεων των
νεφρών, της κύστεως και του ήπατος.

Νά πέρνετε πάντοτε:
"Ουροτροπίνη Schering"
Σωληνάκια των 20 δισκίων.

22 Μαΐου 1930

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

505

Ο ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Ο άλησμόνητος Θάναος Δογάνης υπήρξε ένας απ' τους πιο έκλεκτους συνεργάτες του "Μπουκέτου", στο όποιο έδημοσιεύθηκαν αρκετά διηγήματά του και άρι-
στοτεχνικές μεταφράσεις του. "Επ' ευκαιρία του θανάτου του, δημοσιεύουμε σήμερα ένα από τα καλύτερα διηγήματά του...

Τη λιγιστήναστη πλατειούδα με τα δύο-τρία φοραλέα δέντρα, που σαν ακάθαρτα, ρεμένα κομμάτια στις άκρες των φαντασμένων πλατειών τους κρέμονται κάποια νεκρά φύλλα, εκείνη τη νύχτα τη φώτιζε μονάχα τό φανάρι της γωνίας.
Ήταν κατά τό μήνα Δεκέμβρη. Τό ξερολόφο διατηρούσε σά μα-
ζαίρια μέσα και μέσα. Θυρεώδες κι' από την παγωνιά θάπηνε τό μεδούλι στα κόκαλα και θά ραζάν. Έκανε κι' άλλα λόγια ένα από κείνα τά γνωστά κείνα της Αθήνας που αν κατά τύχη βρεθεί τό φειδι έξω από τη τρύπα του και δοκιμάσει να κοιλουριασθή, μπορεί κι' σπάσει σά σωλήνας γυάλινος.
Τό πνεύμα του χειμώνα σούριζε τό κρυφό θηρολόγο του ο' δει-
χαιμούς, στήγγους φρυγανούς αιδούς στις χαλαράδες των παρα-
θρησιών, ή έσπερε τό άόρατο δοξάρι του άπάνου στη δέση των τηλε-
γραφικών συρμάτων, που σαν κόρδες τεράστιου βουλιού ταϊτόνταν
ανάμεσα στα δύο αντίκρινά σ'αίτια κι' άνηταν κάτι νότες σά μουσ-
λίκια γάτων ο' έπαχι άγριου αλκυονίδου όρμασμού.
Από τό σκοτεινό σοκάκι τραβήκοντας ξερόδαλε προς την πλα-
τεία ένα μεθυσμένος. Μικρόσωμο λαϊκό άνθρωπάκι, άντρείκελο τα-
πεινό, κατατσιλακωμένο, καταλασπωμένο.
Στάθηκε στη μέση της πλατειούδας, κόρδωσε τ' άναστημάτα
του, τίναξε με τη γροθιά του σά μούτρα του σήπαντος, γιατί τό πανάθλιο δέν είχε προσέξει την ζωάνισή του κι' άρχισε να κατατακάζει τους έχθρούς του, φωνάζοντας:
— Πού είστε μου εεεεε! Άτιμοι άνθρωποι που εί-
στε τό λοιπόν! Έλάτε να μετρούμετε όν τραγοί! Έλάτε
ντε! Είστε άτιμοι από κούνια εεεεε! Είστε άτιμοι από
της μάνας σας τό βύζι. Φτου! Φτου! σά μούτρα σας άφι-
λότιμοι άντρες!

Κι' αφού δέν έπεσε καμιά άπάντηση από τους έχ-
θρούς που είχε πλάσει, πούσε ξερε από ποιά ήρωική διά-
θεση, ή σκοτεινιασμένη σνειδήσι του, τό άόρατο του φωνή-
τωνε πιο πολύ:
— Είστε γυναίκες οε σεις! Νά πάτε να ξεουρίστε τα
μυστάκια σας και να φορέστε φροστάνια. Εγώ οε σας τό
λέω! Εγώ, οε, ό Μπόμπας!
Μαλάκωσαν άπότομα και σά να προσπαθούσε να ξεηγή-
σει κάτι που τό βασάνιζε τό μυαλό, ρουτούσε, πλήττοντας
οε κάλες έρώτηση τό κενό, με τό δείχτη του δεξιού του
χειριού:
— Γιατί! Μά γιατί! Μά γιατί λέω!
— Για τό άντί, οε, ποιητε τέσσερες τρέπες, άπαντούσε
πάλιν ό ίδιος.
— Δέν καταλαβαίνετε τάχα τό γιατί, άξιότιμε κ'ό

Μπόμπας; είπε ύστερα οε τόνο κομικά ειρωνικό.
— Γιατί είνε άτιμοι! Γ' αυτό. Άτιμοι από κού-
νια οε εεε! οεάξε. Άτιμοι ναί!... Γειά σου Μπόμ-
πα! Μέλι στο στόμα σου παιδί μου! Πολλό διορμα μ'ας τό λες από-
ψε. Πάμε να οε κεράσο άδερφός. Κάπτεας! μισή στα δύο περικα-
λώ. Κάμε γρήγορα οε ού! Σεκομπιδία λοιπό! Τι άνοιξες οε χάρα
τό στόμα σου και κυττάς; Μισή στα δύο είπαμε. Ο κύριος Μπόμπας
κερνάει.

Φαίνεται όμως πως μετάνοιωσε κάλι, γιατί βρήκεν ίσως πως δέν
ήτανε φρόνιμο να παρασέρνεται οε καταχρήσεις και άνασάλεσε τό
ζουβαρντάλικο:

— Άκούσε κάπτεα. Άς πένει παιδί μου, ή μισή.
Σώπασε. Μονάχα φραπέκ από τα ροιθούνια, ή ξαφνή τον όλο
και φρόντωνε, άγκομαχούσε κι' έφρεσε τα δόντια. Μέσα του γαγάνωνε
κάποιο ήρωό, που έπρόσε να βγει στο φως, σπάζοντας τα δονιά των
στηθιών. Έχωσε τό χειρ του σά γυαλά και κι' ένα τραήγμα από-
τομα, νευροσπαστικό τίναξε, κάτου τα κομμάτια του ποικαίου και
τό γυλέκου τον κι' έφειναν τα στήθια γυμνα στόν άέρα.

— Έλάτε αν είστε άντρες οεεεε! μούτζουσε ξαφνικά. Έλάτε να
μετρούμετε ντε!

Και προσκαλώντας τον άναρχο έχθρο χτύπησε με τη γροθιά
και κι' όλη τη δύναμή του τα γυνά στήθια. Τα χτυπήματα αυτά
τον έφεραν λιγάκι σταν εαυτό του. Ησαναμένος ζυγίζονταν μερικά
λεπτά σά σκέλη του και ύστερα τραβήκοντας κι' ανοίγοντας πλάγια
τα χέρια σαν ταλασμένες φτερούγες, ποχούρησε τρία τεσσάρα βή-
ματα κι' έστάθηκε μπρος ο' ένα από τα δέντρα. Έβγαλε τό καπέ-
λο του και με κομμοίτατη έπύκλση χαράχισε τό δέντρο:

— Καλησπέρα σας. Δε μου λες άδερφέ μου, τό φων-
αίσειν, έξω θα ξενητρίσεις άπάντε τον λαόν σου;

— Κ' εγώ τό ίδιο, οε μακαρίτη. Ένα που λες μά κα-
κώγα άδερφέ. Πήγαινε! Πήγαινε! που στοιγνάζει
σάν πατήσα τη σάλα. Πήγαινε, παλινώροπε! Μάσκεο!
Ρετρού! Κότταζε μην ξαναπαίσεις τό κατόφι, γιατί
θα σου τα κόψω στήθα τα πόδια, άχρηστο κομμάτι. Και
χρά! την πόρτα στα μούτρα ή κακοήθεια. Άχ! που να
σας τό λέω, άδερφέ μου. Άντη διαρρέει και δέν την έ-
νέμωσαν άνθρωποι. Άνημερα θεριά την έκαμαν. Χρά!

Την πόρτα στα μούτρα. Άχ! κορη κακοήθεια! Σάλα!
Κάπως γυρονομούσε τούτες τό καπέλο του καταγής.
Τό καπέλο. Για κάποια στιγμή έφάνη πως έκανε τη σά-
ψη να σάψει και να μη σπρωθεί πιά, γιατί μύλις και κα-
τόιδωνε να χι' έφτει στα σάκλια του, τον συγκράτησε.

Στό άόρατο άφιλότιμο κ' έσύ, μουμούρισε μανά
οε να μιλώσε σταν άννο του.

— Έπειτα των έπασε ένα κ'ότι ξαφνικό κι' άρχισε να
τραποδοει. Η φωνή του έμοιαζε οε να διαγγέλλεται στο
στόμα από τη μητέρα. Νάμεις κι' έβγαψε από κού:

Στην Όθων... Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Στην Όθων...
...το κεφάλαιο
...το διάσημο
...το Νικόλαο
...το Λύττα.

Ο Λύττας
...γεννήθηκε
...στην Τήνη,
...το 1804.
...το 1804.
...το 1804.

στη ζωγραφική
...αυτός οι γονείς
...τον έστειλαν
...στο Παλιό
...το 1804.

Στα 1859, σε ηλικία 26 ετών,
...το Νικόλαο Λύττα
...το 1862.

Εξάφνης, ξέσπασε
...το 1862.
...το 1862.

Είπα και ο φτωχός
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Και έπειδή ο Όθων
...το 1862.
...το 1862.

Ο προστατευόμενος του Όθωνος και η θύελλα του 62. Η τραγική περιπέτεια του νεαρού ζωγράφου στο Μόναχο. Λύττα και Νταρτς. Το πορτραίτο του Έξοχτου. Μία συγκινητική συνάντηση στο Μόναχο. Το επεισόδιο της Βαυαρίας. Η καρδιά του Βασιλέως. Το πορτραίτο της Αμαλίας. Τα έργα του Νικ. Λύττα, κλπ. κλπ.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

Ο Βασιλεύς Όθων

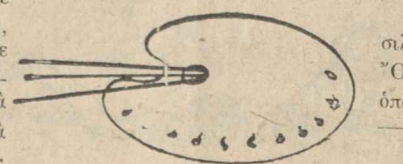
...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

(*) Ο Όθων συνήθειε να μιλά σε άρχοντες...

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΝΕΟΎΟΡΚΕΖΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

...το 1862.
...το 1862.
...το 1862.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Έδω και δεκαπέντε μέρες ήμουν στην έξοχη, στο Ρουί, στο σπίτι του φίλου μου Καρνογιέ, ο οποίος περνούσε όλη τη ζωή του εκεί πέρα καλλιεργώντας τα χτήματά του. Η κατοικία του φίλου μου ήταν ένα κτίριο πέτρινο, μαυρισμένο, χωμένο μέσα σε πικνές βελανιδιές, ανάμεσα σε κλαυσιτά ποταμάκια και πράσινα βουνά. Ο δόξων του, πάντα σκεπασμένος με τούς άμους της Μεσογείου, γέμιζε με μελαγχολία την καρδιά, μια μελαγχολία βαθιά που δεν έφταναν να την δώσουν τα βελάνια των άρνων και η μακρινή φλογέρα του βοσκού.

Εκείνο το βράδυ μερικοί σύντροφοι του Καρνογιέ, όλοι γείτονές του, νοικοκυραίοι από τα γύρω αγρόσπια, είχαν μαζεστεί για να περάσουν την ώρα του δειπνώντας, μαζί του. Ήσαν όλοι καλοφραγάδες και το γλέντι πειράζεκε ανάγει και τα άστια έδιναν κι' έπαινον, άστια άρκετά άλατομένα, άρκετά όλοι είμαστε άνδρες. Καθένας είχε να πη μια ιστορία.

Όταν ή καμπάνα του χωριού έχτύπησε μεσάνυχτα, ένας απ' τούς καλεσμένους, ο Μπαζολέ άπεράσισε να γυρίσει σπίτι του, και σηκώθηκε. Έπειδή ήταν άργά, και δεν καθόταν και πολύ κοντά, ο φίλος μου Καρνογιέ έφώναξε τον ύπηρέτη του Λόις και τον διάταξε να ξύνη το άμάξι.

Ο Λόις ήταν ένας μικρός δεκατριών έτών, με μικρό κεφάλι και χαμηλό μέτωπο, άρκετά πονηρός, μα και ύπακουχο μπρος στον άφέντη του.

Όταν τον διάταξαν να ξύνη, το άμάξι έδίστασε.

— Τι περιμένεις λοιπόν; Τόν ρώτησε ο Καρνογιέ.

— Άφεντικό, είνε πολύ σκοτάδι έξω...

— Ε, και ύστερα;

— Ύστερα... Τίποτα, κύριε... Κι' έφυγε τρέχοντας.

Θα είχαν περάσει δέκα λεπτά, απ' ότον είχε βγή, και ξαναήρθε. Ποτέ μου δεν είχα διηγήσει τόση λίγη ώρα, τέτοια άλλαγή σε άνθρώπινο πρόσωπο. Ήταν κάτοχος. Το κεφάλι του, τα χέρια του και το σώμα του έτρεμαν. Τά πόδια του λήγαν. Τα όρνάνοιχα μάτια του πετούσαν φλόγες και στριφογυρίζαν άπάνω στο νερό, θαρρείς, πρόσωπό του. Σηκώθηκε στον τοίχο, κοντά στην πόρτα και θέλησε να μιλήσει, μα δεν τό κατόρθωσε και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμος.

Τόν κυτάξαμε όλοι κατάπληκτοι. Ο Μπαζολέ τόν έπλησίασε και τοίπισσε το χέρι. Ένας άλλος καλεσμένος, ο Κερνάς που ήταν και λιγάκι έμπειρος, τού έδωσε μερικούς μπάτσους για να συνέλθει, και τούχυσε στο στόμα ένα ποτηράκι κονιάκ. Ο Καρνογιέ, σχεδόν άδιάρκως, ψιθύρισε:

— Τι φοβιτάρακο αυτό το παιδί.

Τέλος πάντων ο Λόις συνήλθε, και μās είπε με χαμηλή φωνή, τρέμοντας απ' το φόβο του:

— Μή βγαίνετε έξω!... Είνε ο Γενναίος έξω!... Έκει κάτω από ένα δέντρο... Με το μαύρο του καπέλλο... και με το σχοινί...

— Ωχ... Ωχ...

Και σαν να ξανάβλεπε το φάντασμα, έκρυψε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

Τότε ο Καρνογιέ που έκοβε βόλτες μέσα στην κάμαρα, στάθηκε.

— Πιά αυτή ή ιστορία; είνε με θυμό.

— Πια ή ιστορία; είνε με θυμό.

— Είν' ένας παλιός θύλος του χωριού μας, μω άπάντησε εκείνος. Ο Γενναίος ήταν ένας άστρόμητος ίπότης του παλιού καυρού.

Ένα παιδί όμως τόν πρόδωσε στους έχθρους του και έτσι αυτοί κατόρθωσαν να τόν πιάσουν και να τόν κρεμάσουν... Άπό κείνη την εποχή, λένε στο χωριό πως βγαίνει κάθε τόσο, απ' τόν τάφο του και κρεμάει ένα παιδί για να εκδικηθή!

Ο Λόις τόν άκουγε σαν χαμένος. Κι' όταν ο Καρνογιέ τελείωσε, φώναξε:

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

έμένα!... Βρίσκεται απ' έξω... απ' έξω.

— Έλα, πάμε, κοντέ! Τού είπε ο Καρνογιέ. Σήκω και πάμε στα πόδια σου. Πήγαινε να κοιμηθής, άν φρόσας, και να με ξανακούσω να λές άνοησίες. Πάμε, Μπαζολέ, πάμε να ξύνη και δυό μας τ' άμάξι...

Για να πω όμως την άλήθεια, έκτός απ' το νοικοκυριό, άποστε λιγάκι τρομοκρατημένοι μ' αυτό το περιστατικό. Ο Κερνάς μιλούσε. Ο Μπαζολέ προσπαθούσε να χαμογιάσει... Οι δειλοί απ' τούς καλεσμένους, κόνιζαν σοβαροί κι' άρηρημένοι, κι' έφραζαν τον άρκετά άλατομένο, άρκετά όλοι είμαστε άνδρες. Καθένας είχε να πη μια ιστορία.

Όταν ή καμπάνα του χωριού έχτύπησε μεσάνυχτα, ένας απ' τούς καλεσμένους, ο Μπαζολέ άπεράσισε να γυρίσει σπίτι του, και σηκώθηκε. Έπειδή ήταν άργά, και δεν καθόταν και πολύ κοντά, ο φίλος μου Καρνογιέ έφώναξε τον ύπηρέτη του Λόις και τον διάταξε να ξύνη το άμάξι.

Ο Λόις ήταν ένας μικρός δεκατριών έτών, με μικρό κεφάλι και χαμηλό μέτωπο, άρκετά πονηρός, μα και ύπακουχο μπρος στον άφέντη του.

Όταν τον διάταξαν να ξύνη, το άμάξι έδίστασε.

— Τι περιμένεις λοιπόν; Τόν ρώτησε ο Καρνογιέ.

— Άφεντικό, είνε πολύ σκοτάδι έξω...

— Ε, και ύστερα;

— Ύστερα... Τίποτα, κύριε... Κι' έφυγε τρέχοντας.

Θα είχαν περάσει δέκα λεπτά, απ' ότον είχε βγή, και ξαναήρθε. Ποτέ μου δεν είχα διηγήσει τόση λίγη ώρα, τέτοια άλλαγή σε άνθρώπινο πρόσωπο. Ήταν κάτοχος. Το κεφάλι του, τα χέρια του και το σώμα του έτρεμαν. Τά πόδια του λήγαν. Τα όρνάνοιχα μάτια του πετούσαν φλόγες και στριφογυρίζαν άπάνω στο νερό, θαρρείς, πρόσωπό του. Σηκώθηκε στον τοίχο, κοντά στην πόρτα και θέλησε να μιλήσει, μα δεν τό κατόρθωσε και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμος.

Τόν κυτάξαμε όλοι κατάπληκτοι. Ο Μπαζολέ τόν έπλησίασε και τοίπισσε το χέρι. Ένας άλλος καλεσμένος, ο Κερνάς που ήταν και λιγάκι έμπειρος, τού έδωσε μερικούς μπάτσους για να συνέλθει, και τούχυσε στο στόμα ένα ποτηράκι κονιάκ. Ο Καρνογιέ, σχεδόν άδιάρκως, ψιθύρισε:

— Τι φοβιτάρακο αυτό το παιδί.

Τέλος πάντων ο Λόις συνήλθε, και μās είπε με χαμηλή φωνή, τρέμοντας απ' το φόβο του:

— Μή βγαίνετε έξω!... Είνε ο Γενναίος έξω!... Έκει κάτω από ένα δέντρο... Με το μαύρο του καπέλλο... και με το σχοινί...

— Ωχ... Ωχ...

Και σαν να ξανάβλεπε το φάντασμα, έκρυψε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

Τότε ο Καρνογιέ που έκοβε βόλτες μέσα στην κάμαρα, στάθηκε.

— Πιά αυτή ή ιστορία; είνε με θυμό.

— Πια ή ιστορία; είνε με θυμό.

— Είν' ένας παλιός θύλος του χωριού μας, μω άπάντησε εκείνος. Ο Γενναίος ήταν ένας άστρόμητος ίπότης του παλιού καυρού.

Ένα παιδί όμως τόν πρόδωσε στους έχθρους του και έτσι αυτοί κατόρθωσαν να τόν πιάσουν και να τόν κρεμάσουν... Άπό κείνη την εποχή, λένε στο χωριό πως βγαίνει κάθε τόσο, απ' τόν τάφο του και κρεμάει ένα παιδί για να εκδικηθή!

Ο Λόις τόν άκουγε σαν χαμένος. Κι' όταν ο Καρνογιέ τελείωσε, φώναξε:

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

— Ναί!... ναί!... Είν' ή σειρά μου!... Θα με κρεμάση τώρα.

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

TOY RENÉ BIZET

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ. ΓΟΗΤΕΙΑ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έ, λοιπόν, ζών, ελτε τότε ο Ρολάνδος στον Κρουσίλικο, διαβαίνοντας την πόρτα, την οποίαν είχε σπάσει, βλέπεις τί εύκολα που μπαίνουν ;

Και, απεικονόμενος προς τον εφημέριο, επρόσθεσε :

— Έλα λοιπόν, δέσποτά μου, είμαστε κύριοι του φρουρίου.

— Μά τον άγιο Βιλλιβρόδο, εφώναξε ο δόν Μαθουρίνος καταγορευμένος, όρρα τα κατάφερες !...

— Με ποιά δικαιοσύνη, τους ρώτησε τότε ο Κρουσίλικο, τοιμάτε να παραβιάσετε την κατοικία του Ιππότη Ροβέρτου Κέρ ;

— Με το δικαίωμα του ισχυροτέρου, απάντησε ο λοχαγός.

— Άλλά τί θέλετε τελοσπάντων ;

— Θέλουμε να δώμε την τρελή, την όποια κρατάς εδώ, του άπάντησε ο Ρολάνδος.

— Άδύνατον ! μούγκρισε ο Κρουσίλικο.

— Ά, μπά... και γιατί ;

— Βρίσκεται σε μία από τις χώσεις της και είναι επικίνδυνο να την πλησιάση κανείς.

— Όσο γι' αυτό, θα το δώμε άμέσως οι έ-διοι, απάντησε ο Ρολάνδος. Παραμέρισε, ά-χρηστε, γιατί άλλωστε θα σε στείλω να βρής την πόρτα.

Ο Κρουσίλικο ήρωσε τα χέρια του προς τον ουρανό και είπε :

— Έκανα ό,τι μπορούσα. Άν συμβή κανένα δυστύχημα, το κακό να πέση στα κεφάλια σας...

Και έμπηξε μέσα σ' ένα δωμάτιο του ισόγειου, ενώ ο Ρολάνδος και ο εφημέριος προχωρούσαν μέσα στο σπίτι.

— Ά ! είπε ο δόν Μαθουρίνος, ένα σωρό άναμνήσεις μου ξαναγυρίζουν στο μυαλό μου.

Έδώ, άριστερά, εινε η κάμαρη που που φέρατε το όρραλο χοιρομέρι, μαζί με το περίφημο παλινό κρασί...

Ο Φερουιλιάκ, γιά πρώτη φορά τώρα, ξαναπατούσε το πόδι του στο καταρμένο αυτό σπίτι από την απάισια ήμερα του φόνου του Διονισίου Γενναίου. Γι' αυτό, η άναμνήσεις του τον είχαν καταλύσει κι' αυτόν. Μά αν ο δόν Μαθουρίνος θυμόταν το όρραλο χοιρομέρι, στη σκέψη του Ρολάνδου ξανατενοόσε η τρομερότερη σκηγή, την όποια αντίκρυσε ποτέ άνθρωπος...

Έντωμεταξύ μεγάλη φασαρία άκούγόταν από το δωμάτιο, στο όποιο είχε καταφύγει ο Κρουσίλικο.

— Τί διάβολο κάνει αυτός ο άχρηστος εκεί ; είπε ο Ρολάνδος. Μήπως μηχανεύεται τίποτε έναντίον μας ;

Και, χωρίς να χάνη καιρό, έσπρωξε δυνατά την πόρτα του δωματίου αυτού.

Είλε τότε τον ψευδοδόκτορα Όβινο να μαζεύη βιαστικά σε δύο μεγάλα κιβώτια όσα πράγματα βρισκόονταν υποστά του.

— Δεν είμαι πειά ασφαλής εδώ, ελτε στο Ρολάνδο, σάν να ήθελε να δικαιολογηθώ, και μαζεύω τα πράγματά μου...

Έργαζόταν μάλιστα τόσο δραστήρια, όστε σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν άπάνω στο μέτωπό του, λιώνοντας την περίφημη αλοιφή του άστρολόγου Λωρεγγίου, χωρίς στην όποια είχε αλλάξει το χρώμα του προσώπου του.

Ο Φερουιλιάκ το πρόσθεσε αυτό και τον εκάταξε με περισσότερη προσοχή.

— Κυττάχτε ! Κυττάχτε ! φώναξε σε λίγο στο δόν Μαθουρίνο... Κυττάχτε !...

Και συγχρόνως, βγάζοντας άπ' τη ζώνη του ένα μαχαίρι που η λεπίδα του έλαμπε, ρώτησε τον Κρουσίλικο με φωνή απότομη :

— Πώς σε λένε, φίλε μου ;

— Γιατί με ρωτάς ; του ά-

—Μ' αυτό εδώ, είπε ο Κρουσίλικο

πάντησε εκείνος με δυσαρέσκεια.

— Κέρατα του Διαβόλου !... Για να μάθω...

— Όνομάζομαι Όβινος, ελτε τότε ο Κρουσίλικο, δάσκα-

βίνος.

— Πολύ καλά, κύριε Όβινε, του απάντησε ειρωνικά ο Ρολάνδος. Πάρε άμέσως μία λεκάνη, και πλύνου !

— Τι λέτε ;

— Λέω ότι, αν θέλεις να μη σου κόψω τ' αυτιά, πρέπει να πλύνεις άμέσως...

— Μά... έτραυλίσε ο Κρουσίλικο.

Μά τις βροντές του ουρανού ! ουχίλαξε ο Ρολάνδος, θα κούσεις ή όχι ;

Συγχρόνως τον έπλησίασε, και, πιάνοντάς του το αυτί, έπι-

ησε σ' αυτό την κόψη του μαχαίριού του.

Ο Κρουσίλικο τότε, βλέποντας ότι θα του έκοβε άσφαλώς,

αυτί του, πήρε μία λεκάνη νερό και άρχισε να πλένεται. Μά πλένονταν, ή φυσιογνωμία του μεταβάλλετο αρχώς.

Ο δόν Μαθουρίνος βλέποντάς τον έλεγε στα γέλια, ενώ ο Ρολάνδος κοινοί με εύχαριστήσι το κεφάλι του.

— Όρρα ! ελτε τέλος στον Κρουσίλικο, ταν αυτός τελείωσε το πλύσιμό του και πει-

σάστηκε με την πραγματική του μορφή. Που τώρα πολύ καλύτερος. Που άλλην φωνή, σάν οδοντόφυς, ενώ τώρα δεν φάνταζε παρά από πενήντα χρόνων. Μου φαίνεται όμως ότι έχω δει κάπου τα νούτριά σου.

— Άδύνατον ! απάντησε ο Κρουσίλικο, λώντας βεβιασμένα. Δεν είμαι από τα νούτριά αυτά.

— Λές ψέμματα !

— Σας λέω την άλήθεια, κύριε Φερουιλιάκ.

— Ά ! Ά ! όστε με γνωρίζεις ; τον έρωσε ο Ρολάνδος.

— Μά όλος ο κόσμος έδω σ' έμένα, απάντησε ο Κρουσίλικο.

— Άκου δό, φιλαράκο, του είπε ο Ρολάνδος. Ξέρεις πολύ καλά, πως ό,τι λέω το κάνω. Λοιπόν σου δοκίμομαι στην τιμή μου ως επαι-

δης, ότι θα σε κρεμάσω με τα ίδια μου τα χέρια σ' έν από τα δοκάρια αυτά του ταβανιού, αν έμεις δύο όμολογήσεις όλη την άλήθειά... Σας ένω δύο λεπτά προθεσμία γιά να σκεφθώ...

Άμέσως μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο Φερουιλιάκ, ο Κρουσίλικο βυθίστηκε σε βάθος σκέψεως. Ένα τρομερό δίλημμα τον έταράξε. Συλλογίζονταν ποιάς ήταν πιο επικίνδυνης η σ' τον, ο Ρολάνδος Φερουιλιάκ ή ο Ροβέρτος Κέρ γιά να ταχθώ με το μέρος ενός άπ' τους δύο.

Τό σπουδαίο όμως ήταν ότι ο λοχαγός είχε στη διάθεσί του και πως ήταν άδύνατον να ξεφύγει από τα χέρια του. Τόν έβλεπε μάλιστα εκεί μακριά, να τάζει το ταβάνι, σάν να ήθελε να βρωθί το δοκάρι άπ' το άσπρο έλ κρέμαγε το σχοινί του.

Τότε δεν έδίστασε πια και ελτε σταθερά στο Ρολάνδο :

— Σκέφτηκα και αποφάσισα. Θα σάς πώ την άλήθεια, αλλά ένα όρο.

— Ποιόν ;

— Ότι έσείς, ο όποιος κρατάτε πάντοτε το λόγο σας, θα με υποσχεθώτε να με προστατεύετε έναντίον του Ροβέρτου Κέρ.

— Όρκίζομαι, απάντησε έπίσημα ο Ρολάνδος, ότι κανείς δεν θ' άγγιξη ούτε μία τρίχα της κεφαλής σου, χωρίς την άδειά μου...

— Λοιπόν, είμαι ο Άνδρεας Κρουσίλικο ! Κι' άλλάξτε μ' αυτό εδώ, και πάλι έλτε μία μπουκάλια μ' ένα χρώμα όγρό...

(Αναίμακτο)

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΝΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ΤΟΥ ΧΕΛΜΟΥΤ ΜΠΙΕΤΧΕΡ

νεαρός ύπολοχαγός Φερλέμερ είχε ξαναγυρίσει και πάλι στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μέρες από τότε που έφυγε με άδεια γιά το σπίτι του, και ξαναγύρισε, παρουσιάσθηκε στον διοικητή του τάγματός του και τον παρέκάλεσε να άνωρθω την άδειά του και να τον επαναρρή στην θέση του, στο λόχο.

— Μά γιατί γυρίζετε τόσο γρήγορα ; του είπε ο διοικητής. Έχετε όστόσο δώδεκα μέρες άδεια στη διάθεσί σας...

Ένας άλγερός μορφαζμός ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του ύπολοχαγου.

— Μην επιμένετε να σας το εξηγήσω εϊτό, κύριε διοικητά, απάντησε με μισή φωνή ο Φερλέμερ.

— Και όμως θαρρώ πως εινε ή πρώτη φορά, έπειτα από ένα μήνα, που πήγατε με άδεια στο σπίτι σας, έπείνετε ο ταγματάρχης.

— Ναι, ή πρώτη φορά... Μά δεν βρήκα κανέναν στο σπίτι μου. Η γυναίκα μου... είχε πάει ταξίδι...

— Έχετε πολλή καιρό παντρεμένος ;

— Δύο χρόνια μόλις, κύριε διοικητά.

— Και... έκανε ο ταγματάρχης... Μά πόσον χρόνων είσαστε λοιπόν ;

— Είκοσένα.

— Όποτε, όταν παντρεθήκατε, είσαστε μόλις...

— Δέκα έννεα, κύριε διοικητά. Ήταν ή πρώτη άγάπη της νεότητός μου. Είχα κληρονομήσει ήνθικος, όταν ο πατέρας μου σκοτώθηκε στις αρχές του πολέμου.

— Έτσι... Και όμως θα έπρεπε να συνεχίσετε την άδειά σας, έπαιτογαγέ. Είσαστε νωπαντρεμένος... Έχετε άφθονη μία τόσο νέα γυναίκα στον τόπο σας. Και έπειτα, πρέπει να ξεκουραστήτε λίγο.

— Έχετε τρία τραύματα, δεν είν' έτσι ;

— Μάλιστα, τρία, κύριε διοικητά.

— Εινε πολλά, σε τόσο λίγο διάστημα. Καλή άντάμωσι λοιπόν, αχώς ή τουλάχιστο μεταίωμο, έπειτα από την επίθεσί...

Ο γρημάς ταγματάρχης έσφιξε θερμά το χέρι του ύπολοχαγου Φερλέμερ και πρόσθεσε, όταν εκείνος έκανε μεταβολή γιά να φύγει :

— Χρησιμοποιήστε τον διμοιχό σας, να γαντίτε κάποιες φρονιμώτερες σκέψεις γιά την πορεία. Τρία τραύματα, είνε πολλά σε τόσο λίγο διάστημα.

Κατόπιν, ο Φερλέμερ ξαναγύρισε στα χαρακώματα κοντά στους λόφους του. Ένας ύπολοχος θόρυβος άκούγονταν πέρα, στις έλθουσες γραμμές. Όλοι περιέμεναν την επίθεσί. Ήταν γνωστό πως θα άρχιζε στις δώδεκα ή ώρα άκριβως. Ο ύπολοχαγός Φερλέμερ κτύπησε το ρολόγι του... Ήταν δέκα και τέταρτο.

Απλά του, καθότανε ένας έπίσης νεαρός ύπολοχαγός, με παιδιάσκη φυσιογνωμία. Ήταν του ίππικού αυτού, του συντάγματός των Ουλάνων. Μά στην περίοδο εκείνη του πολέμου, το Έπιτελείο τοποθετούσε άξιωματικούς διαφόρων σομάτων στους διαφόρους σχηματισμούς, γιά να συμπληρώνη τα κενά. Και ο νεαρός Ουλάνος κορόιδευε τώρα τη θέση στην όποια βρισκότανε :

— Να και ένα άλογο στα χαρακώματα ! Έλεγε κι' επανειλάμβανε. Την ίδια στιγμή ένός μεγάλος θόρυβος έξοπασε πέρα ως πέρα στα χαρακώματα. Η επίθεσις άρχισε, κανόνα βροντούσαν. Το έδαφος συνεταράσσεται όλοκληρο. Σε πικρές ώμαδες, οι άνδρες έβγαζαν από τα χαρακώματα και όμοιζαν εμπρός. Χαλούσε ο κόσμος !...

Ο Φερλέμερ άνορθώθηκε. Στο πρόσωπό του ήταν χιτώνη ή χλωμάδα που βανάτου. Όρμησε έξω κι' αυτός.

Μά δεν προχώρησε πολύ. Δεν είχε κάνει δύο βήματα, και μία σφαίρα τον βρήκε κατάστηθα. Έπεσε και όπτεσάλενε πια.

Άλλο άνορτοσα. Ένας τραυματισμένος τον έπλησίασε και έσπρωξε έπάνω του. Η σφαίρα του είχε διαπεράσει την καρδιά. Άναγκάστηκε στο πηχτό αμά της πληγής, ο τραυματισμένος βρήκε κάποια πραγματικά, που έκολλησε με ένα φύλλο από τριαντάφυλλο...

ΧΕΛΜΟΥΤ ΜΠΙΕΤΧΕΡ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Λίγες αταλαμνιές βροχής άκούον να δροσίουν τη γη και λίγες πλάτες ενεργειάς άκούον να φαιδρώνουν τον κόσμο.

Δοσπογιέφσκι

Εινε ποιοτικότερο να χωρίζεται κανείς ήσυχά απάνω σ' ά-κρογείο στομάχι παρά να αναταράσσεται κάθε τόσο σε χυμώδη λρεβδίτι.

Ούγκω

Ούγκω

Ούγκω

Ούγκω

τέλος έπάνω στην καρδιά μου.

Ο Φερλέμερ έγεννε σιωπηλός «ναί». Συλλογίζομαι τώρα την άγάπη του Ουλάνου γιά τη γυναίκα του. Την άγαπούσε λοιπόν τόσο !... Μά μήπως κι' αυτός δεν άγαπούσε τη δική του ;

Ο Ουλάνος κτύπησε το ρολόγι του.

Δέκα λεπτά άκόμη, ψιθύρισε. Και συνέχισε την κοινοβέντα του γιά τη γυναίκα του : Δηλαδή... Ξέρετε, ή κυρία δεν εινε ακόμη πραγματική μου γυναίκα. Ύπαρχον ακόμη κάποια εμπόδια στη μέση, νομικής φύσεως. Μά όταν με το καλό γλυτώσουμε άπ' αυτήν έδω την κόλαση...

Έβγαλε το πορτοφόλι του, το άνοίξε και πήρε στο χέρι του ένα ξερό τριαντάφυλλο. Τό έφερε στα χείλη του και ελτε :

— Αυτό εινε το φυλαχτό μου... Ω, μη νομίζετε πως είμαι προληπτικός... Μά αυτό έδω εινε άλλο πράγμα...

Ξανάβαλε το λουλούδι στη θέση του. Και τότε διέκρινε μία άλλο-κοτη λάμψη στα μάτια του Φερλέμερ.

— Δεν πιστεύετε σεις στη δύναμη ενός τέτοιου φυλαχτού ; τον ρώτησε.

— Δεν ξέρω... απάντησε ο Φερλέμερ. Δεν έχω κανέναν έγώ, γιά να μου στέλνη άνθη... Και όμως, στέκο άκόμη στα πόδια μου, παρ' όλα τα τρία τραύματα που πήρα ως τώρα. Ποιάς ξέρετε... Ίσως γι' αυτό άκριβως και να μην παθαίνω τίποτε...

— Όχι, όχι, δεν είν' έτσι... ελτε ο ύπολοχαγός των Ουλάνων, όχι, δεν είν' έτσι... Δεν εινε λογική αυτή.

Έμειναν γιά μία στιγμή σιωπηλοί και οι δύο τους.

— Άκούστε, ελτε έπειτα ο Ουλάνος, και άνοίξε ξανά το πορτοφόλι του. Μπορεί να μην εινε σωστό, μά...

Έβγαλε ένα φύλλο από το λουλούδι του και τό έδωσε του Φερλέμερ.

— Πάρτε το αυτό, ελτε, και βάλτε το έπάνω στην καρδιά σας. Δεν είμαι προληπτικός, και όμως αυτό έδω εινε άλλο πράγμα... Θα σάς προφυλάξω...

Ο Φερλέμερ δεν τό θέλησε στην άσχη. Έπειτα όμως πήρε το φύλλο και τό έβαλε με προσοχή, σάν κάτι τό έξαιρετικό, μαζί με τη φωτογραφία της μητέρας του, που είχε στη τσέπη του, έπάνω στην καρδιά του. Και τότε, έμ-πρός στα μάτια του παρουσιάσθηκε ένας γνώριμος κηπος, ένας κηπος γεμάτος τριαντάφυλλα... Μία νεαρή γυναίκα διάλεγε να βρωθί το καλύτερο και έπειτα...

«Πάνε τώρα πια αυτά, σκέφτηκε, άς μην τα θυμίζω...»

Μά την ίδια στιγμή, καθώς το κοιτούσε αφηρημένα το φύλλο του λουλουδιού μαζί με τα χαρτιά του, μία φωτογραφία του έ-

παιξε κάτω, χωρίς να τό παρατηρήση : Η φωτογραφία της γυναί-κας του.

Ο άξιωματικός των Ουλάνων έσπρωξε και την πήρε, γιά να την δώσει. Μά τό βλέμμα του έπεσε τυχαία έπάνω στη φωτογραφία, και τότε έγινε κατακράχας.

— Ά ! έκανε, γεμάτος έκπληξη. Η Λονίτσα Φερλέμερ ! Τη γνωρίζετε !...

Μά βραχνή, μία ξένη φωνή βγήκε από τό στόμα του νεαρού ύ-πολοχαγου.

— Εϊν' ή γυναίκα μου !...

Την ίδια στιγμή ένός μεγάλος θόρυβος έξοπασε πέρα ως πέρα στα χαρακώματα. Η επίθεσις άρχισε, κανόνα βροντούσαν. Το έδαφος συνεταράσσεται όλοκληρο. Σε πικρές ώμαδες, οι άνδρες έβγαζαν από τα χαρακώματα και όμοιζαν εμπρός. Χαλούσε ο κόσμος !...

Ο Φερλέμερ άνορθώθηκε. Στο πρόσωπό του ήταν χιτώνη ή χλωμάδα που βανάτου. Όρμησε έξω κι' αυτός.

Μά δεν προχώρησε πολύ. Δεν είχε κάνει δύο βήματα, και μία σφαίρα τον βρήκε κατάστηθα. Έπεσε και όπτεσάλενε πια.

Άλλο άνορτοσα. Ένας τραυματισμένος τον έπλησίασε και έσπρωξε έπάνω του. Η σφαίρα του είχε διαπεράσει την καρδιά. Άναγκάστηκε στο πηχτό αμά της πληγής, ο τραυματισμένος βρήκε κάποια πραγματικά, που έκολλησε με ένα φύλλο από τριαντάφυλλο...

ΧΕΛΜΟΥΤ ΜΠΙΕΤΧΕΡ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Λίγες αταλαμνιές βροχής άκούον να δροσίουν τη γη και λίγες πλάτες ενεργειάς άκούον να φαιδρώνουν τον κόσμο.

Δοσπογιέφσκι

Εινε ποιοτικότερο να χωρίζεται κανείς ήσυχά απάνω σ' ά-κρογείο στομάχι παρά να αναταράσσεται κάθε τόσο σε χυμώδη λρεβδίτι.

Ούγκω

Ούγκω

Ούγκω

Ούγκω

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ.ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ο Βασιλεύς τῶν καθαρτικῶν.

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐρυπίδου 6, Ἀθήναι.